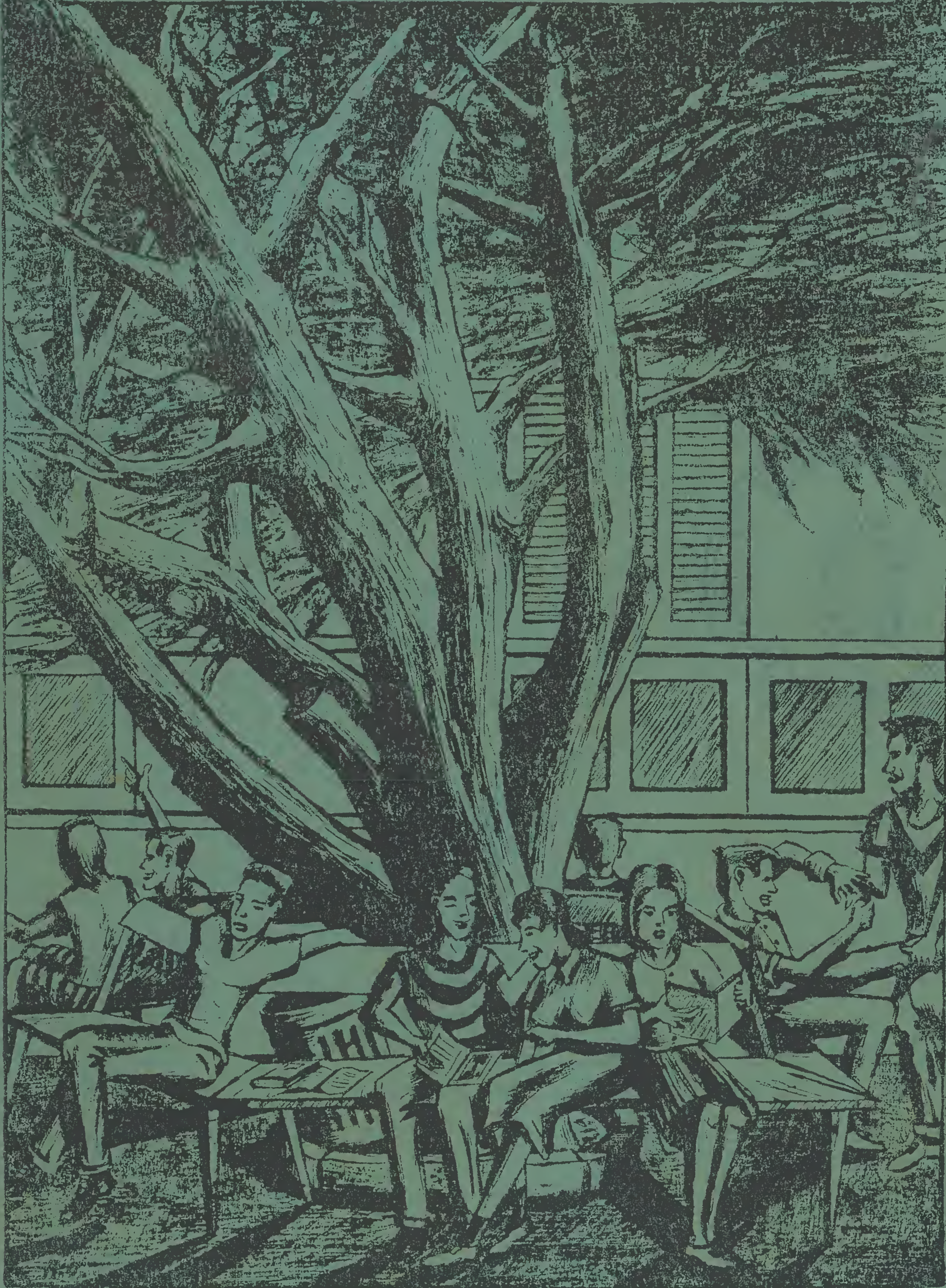
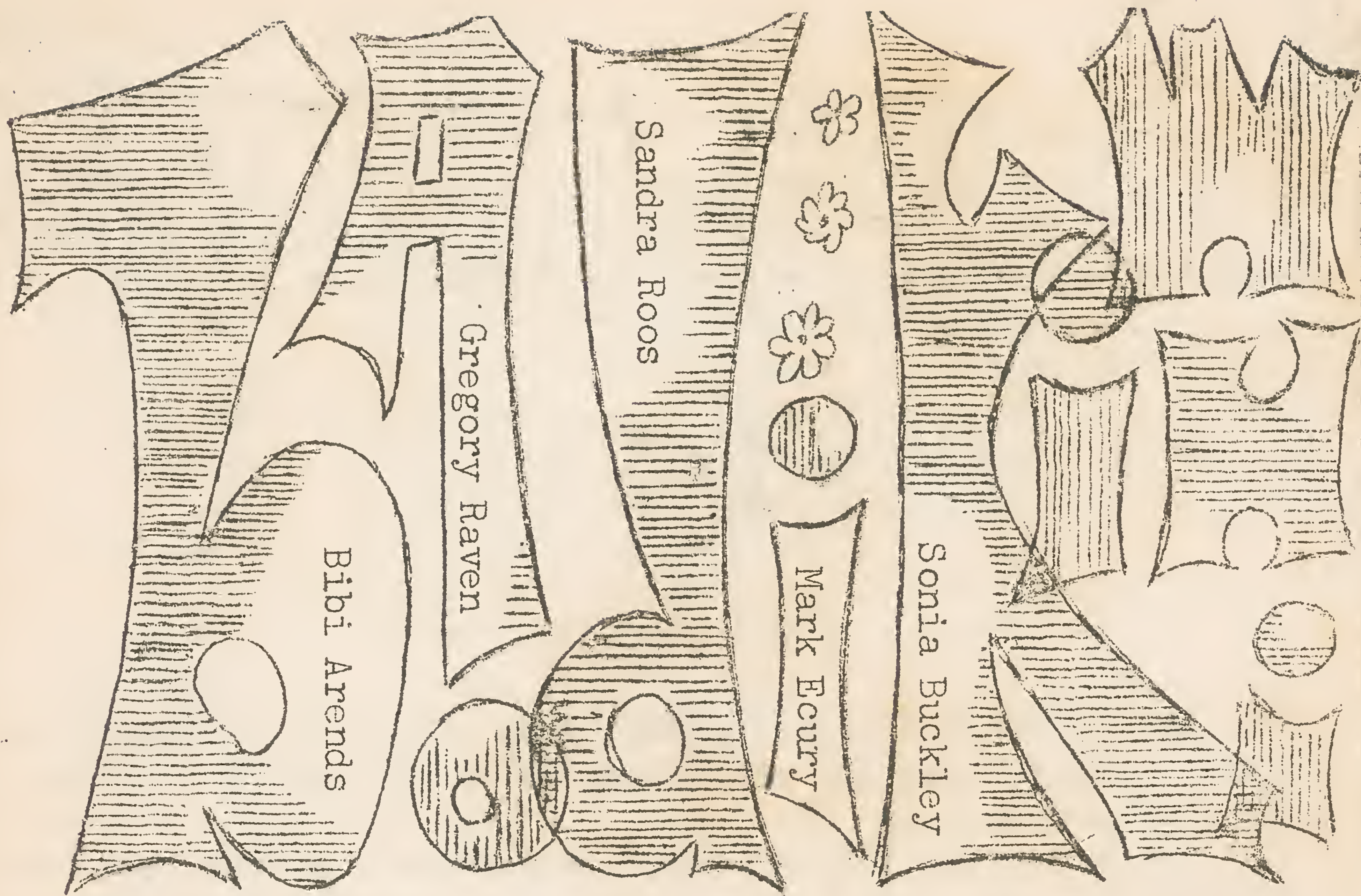
LA SALLE COLLEGE MARIA COLLEGE

Bao di Kwihi

ARUBA NED. ANT.





DECEMBER ZESDE JAARGANG NUMMER 4

Beste Abonnees,

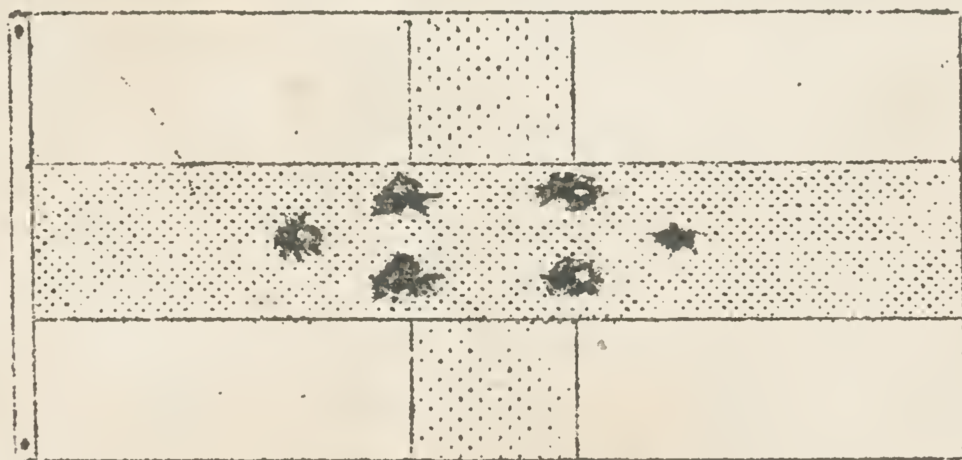
Beter laat dan nooit. Met schaamrode kaken brengen we u dit laatste nummer van vorig jaar. We hadden een heleboel kersttekeningen klaar. Maar we kunnen nou geen kerstnummer meer brengen. Waarom we zo laat zijn?

Eerst en vooral hadden we geen kaften meer. Om met onze adverteerders in overeenstemming te komen, viel niet mee, en zo kon de drukker niet optijd klaar komen.
Onder de vakantie was het studeren geblazen voor de tiendeklassers van LSC, want die hadden in het begin van het jaar tentamen. Nu zijn de meisjes ppot-aan aan het spelen: zij hebben volgende week tentamen.

Maar mogen we u toch nog wel allen: abonnees, medewerkers en adverteerders, een voorspoedig 1969 toewensen. Het allerbeste in het pas begonnen jaar.

Redactie

"Papiamento"



We schreven de vorige keer nog, dat het Afrikaans-Portugees niet zuiver was gebleven. Er is al spoedig contact met de Spaanse taal.

Op de eerste plaats waren er indianen achter gebleven op Curacao. Hun aantal was gering. Hun invloed misschien ook, maar zij kenden voorlopig niets anders dan Spaans.

Toen kwamen de Spaans sprekende missionarissen, die vroeger de indianen al bekeerd hadden en nu hun beste krachten kwamen geven aan de slaven, voor zover zij daarvoor toestemming konden krijgen en aan de blanken, voor zover deze al katholiek waren. Zij kwamen erg regelmatig vanaf het einde van de zeventiende eeuw.

Dan waren er de verschillende echtgenoten. Vele armere blanke kolonisten zochten een bruid in Venezuela. En de vrijen die het zich konden permitteren deden hetzelfde. De rijkere blanken gingen meestal op huwelijksreis naar Nederland.

Ook moeten er Venezolaanse en Colombiaanse immigranten gekomen zijn. Curacao was arm, maar kende toch af en toe een kleine opleving en dat trok anderen aan.

Tenslotte had ook Curacao een geregelde handel op de kusten van Zuid Amerika gekregen.

De Spaanse taal werd daarom door velen gesproken en het Papiamento was toen zeker nog niet "sterk" genoeg om deze invloed te weren.

PAPIAMENTO.....

Nu ging het allemaal nog over het papiamento op Curacao. En op Aruba dan?

Het aantal ambtenaren van de Westindische Compagnie dat op Aruba gestationeerd was, was erg gering in de eerste honderd jaar. Een commandeur en twee tot vijftien soldaten was de hele bezetting. De indianen (ook niet talrijk) zullen hun eigen taal of Spaans gesproken hebben. Spaans, omdat we mogen aannemen dat zij door de Spaase missionarissen bekeerd, die taal hebben leren kennen.

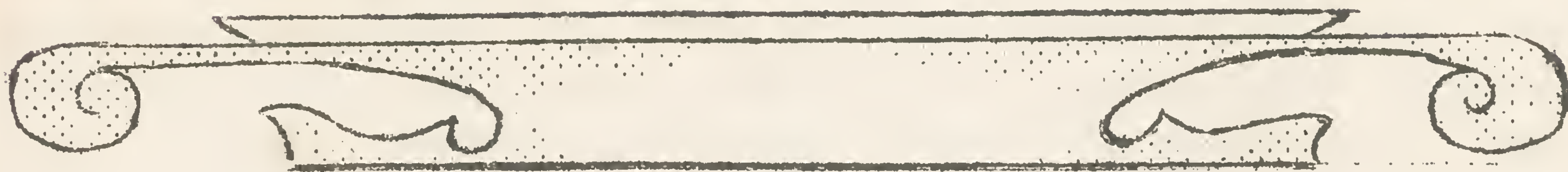
De Westindische Compagnie had op Curacao ervaren dat de grond, die eigenlijk haar eigendom was, en die ze ook eigenlijk niet wilden verkopen (je kon nooit weten), toch in handen van particulieren was gekomen. Om dat op Aruba niet te laten gebeuren verbood de W.I.C. naar Aruba te emigreren. De eerste uitzondering werd gemaakt in 1754. Mozes Maduro vertrok toen naar ons eiland; al heel spoedig gevolgd door andere families. De opzet zal geweest zijn hier plantages te beginnen; maar dat moet wel tegengevallen zijn.

Voor ons artikel is voornaam dat alleen families die al jarenlang op Curacao gewoond hadden toestemming kregen naar Aruba te gaan. Als we dan mogen aannemen dat het Papiamento de omgangstaal was geworden in 1754 op Curacao, dan is het gemakkelijk te verklaren hoe het Papiamento op Aruba is gekomen. De bevolking, de indianen, van hier, heeft de taal van deze "grote heren" grotendeels of geheel overgenomen in de loop der jaren. Van de andere kant is het ook begrijpelijk dat het Arubaanse Papiaments lange jaren (en misschien nog wel?) "spaanser" was dan dat van ons zustereiland.

Op gelijke wijze, lijkt mij, ik weet dat niet precies, zal het Papiamento naar Bonaire gegaan zijn. Bovendien zijn er op Bonaire meer slaven geweest dan op Aruba, en dat kan ook meegeholpen hebben onze taal daar te brengen.

In deze drie artikelen heb ik geprobeerd te verklaren hoe het Papiamento, historisch gezien, ontstaan kan zijn en zich ontwikkeld kan hebben. Er blijven veel vraagtekens. Met meer aandacht voor dit cultuurgoed zullen toch nog heel wat vraagtekens opgelost kunnen worden. fP.

EEN WACHT VOOR DE LIPPEN



O houdt terug elk haastig woord
dat aan u dreigt te ontglippen.
Jij weet niet hoe het smarten kan
al zwijgen straks uw lippen

De wonde die uw hand eens sloeg
kan helen en verouden.
Maar 't wondend woord sterft niet,
sterft nooit, maar blijft zijn kracht behouden.

O houdt terug elk haastig woord
dat aan u wil ontglippen
De sporen wist gij nimmer uit
al zwijgen lang uw lippen!

==

Telkens als je blij bent
Telkens als je lacht
Wordt mijn hart wat sterker
Met liefde en met kracht.

MYSTERIE VAN HET LEVEN

Lang geleden, toen ik nog een kleine jongen was, waren we eens aan het voetballen langs een grote verkeersweg. Opeens vloog onze bal een verkeerde richting uit, dwars de weg over. In de spanning van het spel holde mijn vriendje Fred er achteraan, zonder naar links of naar rechts te kijken. We schreeuwden als gekken: daar kwam in volle vaart



een grote vrachtwagen aan! Het was te laat. Ons geschreeuw ging onder in het gieren van de remmen. Fred was recht tegen de wagen aangerend. Wij durfden er niet naar toe lopen, zó waren we geschrokken. Een paar mannen droegen Fred al weg van de straat en legden hem neer op ons veldje. Doodstil stonden we er omheen. Bleek en onbeweeglijk lag hij voor ons, uiterlijk ongedeerd. Maar een toevallig langskomende dokter zei: "Niets meer aan te doen. Hij is dood." Pas later hoorden we, dat Fred door een ijzeren stang onder tegen zijn nek werd geraakt en door een schedelbasisbreuk op slag dood was.

Toen - ik was nog jong - was het woord "dood" voor mij

iets volkomen onbegrijpelijks. Fred zou nooit meer opstaan en naar zijn moeder kunnen hollen. Een paar minuten geleden had hij nog met ons gespeeld en met al zijn vurigheid een doelpunt gemaakt. Ik snapte er niets van.

Nu ben ik een jaar of tien ouder. Een paar weken geleden stond ik aan de wieg van mijn eerste neef: Jan-Willem. Mijn zus, die vorig jaar getrouwd is, had haar eerste kindje gekregen, en ik was voor de eerste keer oom geworden. Negen maanden lang had zij het levende geheim onder haar hart gedragen, en wij allen om haar heen voelden de grootheid van dit wonder iedere dag groeien. De beide toekomstige oma's waren weken in de weer met het breien van truitjes en broekjes en met het merken van een onoverzienbare stapel luiers. Kort voor de geboorte kwam er een wiegje in huis. En toen - toen werd ik op een morgen opgebeld door vader, die met trots in zijn stem door de telefoon zei: "Je spreekt met grôôtvader."

Diezelfde middag stond ik aan het wiegje. En wéér snapte ik iets niet. Een klein hoopje mens, nauwelijks acht pond zwaar, dat niets anders deed dan slapen, schreeuwen en drinken. En toch: een mens. Zijn vingers waren kleine garnaaltjes, en toch hoefden ze niets anders te doen dan te groeien om een vuist te worden zoals waarmee jij en ik bij onze kameraden erop los timmeren, als we een keer knok hebben. Zijn hoofd was wat groter dan een tennisbal, en toch hoefde er niets meer bij: helemaal vanzelf zal het groter en sterker worden, zodat hij er zware voetballen mee kan wegkoppen en met zijnnhersens een rot meetkunde-proefwerk kan maken op school. Zijn benen waren niet veel meer dan twee gekookte worstjes, en toch gaat het allemaal vanzelf: over een jaar sjouwt hij ermee door de kamer, en als hij net zo oud is als jij en ik, racet hij ermee op de fiets naar school en springt hij misschien wel verder dan wij samen.

Goed beschouwd, snap je daar allemaal niets van. En toch zijn wij allemaal zó begonnen te leven. Als een celletje van nog geen duizendste millimeter groot in de schoot van onze moeder! Heus, nog geen duizendste millimeter!

Moet je nu eens zien! Nu ben je misschien de sterkste van de klas of de beste sprinter of een goed zwemmer. Je bent aan het groeien op een ontzaglijke manier, en klaagt jouw moeder ook niet telkens steen en been, dat je alweer uit een broek of jas bent gegroeid? En dat gaat allemaal vanzelf. Je hoeft er eigenlijk nooit aan te denken; het gaat zo maar. Dat is nu het mysterie van het leven. Het begint en eindigt en het groeit en het sterft op een manier, waar wij niets van snappen. Het is iets heel groots, wat wij eigenlijk niet onder woorden kunnen brengen.

++++++++++++++++++++++++++ (uit het mooie boek "JIJ",
ingestuurd ddor San Fuego)

++++++++++++++++++++++++++++++++

AAN RIKA

Slechts éénmaal heb ik u gezien. Gij waart
Gezeten in een sneltrein, die de trein,
Waar ik mee reed, passeerde in volle vaart.
De kennismaking kon niet korter zijn.

En toch, zij duurde lang genoeg, om mij
Het eindloos levenspad met fletse lach
Te doen vervolgen. Ach! geen enkel blij
Glimlachje liet ik meer, sinds ik u zag.

Waarom ook hebt gij van dat blonde haar,
Daar de englen aan te kennen zijn? En dan,
Waarom blauwe ogen, wonderdiep en klaar?
Gij wist toch, dat ik daar niet tegen kan!

En waarom mij dan zo voorbijgesneld,
En niet, als 't weerlicht, 't rijtuig opgerukt,
En om mijn hals uw armen vastgekneld,
En op mijn mond uw lippen vastgedrukt?

Gij vreesde mooglijk voor een spoorwegramp?
Maar, Rika, wat kon zaal'ger voor mij zijn,
Dan onder hels geratel en gestamp,
Met u verplet te worden door één trein?

Piet Paaltjens

I CANNOT FORGET YOU

I want to gorget you
My darling, but I cannot
Because every time I see you
My mind goed back to you.

And when I try to gorget you
You return to me and you lock
me in your arms and you tell
me that you love me.

I, as a stupid one,
will swallow anything you tell me
and let you kiss me
for I like be kissed by you.

And then at once
You leave me
and I have to suffer for it
because I love you so much.

Never I'll forget you
You're my first
And my last love too.

To my love!

VERLOREN GELUK

Ik hoorde het gelach der kind'ren
Het gezang der vogels,
Het gesoebat van mensen om hulp, om me heen.
Een wereld vol vreugd en verdriet.
Maar zag niets van dat alles, dan
Mijn verloren geluk, dat mij verblindde.

Ogen zo blauw als de hemel.
Haren zo zwart als de nacht.
Een gezicht zo helder als de zon
Met een glimlach die mij altijd verwarmde.
Een lichaam zo teer als dat van een kind.
Zo zag het eruit: MIJN GELUK.

Eenzaam en vermoeid
Met blaren onder mijn voeten,
Zout op mijn lippen,
Wind in mijn haren,
Zo liep ik de wijde wereld in,
Zoekend en strijdend,
Naar mijn verloren geluk.

Och, help me dan toch,
Ik kan niet meer.
Ik zou willen gillen om hulp.
Waar is het gebleven?
Waar kan ik het vinden:
MIJN VERLOREN GELUK
Waar in 's hemelsnaam dan toch
Als het zelfs dáár niet meer is?

Nee, nooit zou en zal ik het vinden: MIJN GELUK
Want ja, ik besef het, DE DOOD
Die was het die ik niet kon overwinnen.

x 2-c

50 MINUTEN VERTRAGING

Vanaf het vliegveld Daressalam (Oost-Afrika) stijgt een grote machine òp, volgeboekt met mensen, richting: de Kaap.

De machine is nog geen kwartier in de lucht, als de eerste piloot plotseling iets kouds en vochtigs voelt glijden om zijn hals. "Hé, idioot! Ga me niet zo stom zitten pesten", gromt hij, er vast van overtuigd dat achter hem zijn radio-telegrafist weer een van zijn grappen aan het uithalen is. Van de bemanning besteedt geen mens enige aandacht aan zijn woorden; er zit niemand achter hem en ze verstaan hem ternauwernood door de microfoon.

Enkele ogenblikken later voelt John zijn hart in zijn lijf omdraaien - vlak voor zijn ogen glijdt langzaam de kop van een salng met trillende tong van zijn schouder af. Een mamba, een van de gevaarlijkste slangen van Zuid-Afrika. John weet dat, en hij weet ook dat de kleinste beet van het reptiel in enkele seconden zijn dood ten gevolge zal hebben èn de dood van de 55 mensen die hem zijn toevertrouwd.

Langzaam rolt de slang verder, rond de hals van John. En hij kan zich niet omdraaien of om hulp roepen. In één seconde zou de mamba hem bijten.

"Wat een geluk, dat het weer zo kalm is om te vliegen" schiet hem door zijn hoofd. Geen windstoten, geen dumpings, niets wat hem beweging kan kosten. Nu glijden zijn handen zacht en ongemerkt langs het stuurwiel, niets kan het beest afleiden of aan het schrikken maken.

John zit stokstijf voor het stuur. Wat moet hij doen?

Wat zou jij gedaan hebben in zijn plaats?

"Melk", fluisert hij, bijna zonder zijn lippen te bewegen, "melk, melk, melk...."

Eindelijk. De telegrafist hoort hem mompelen. Hij komt naar voren, ziet het slangelichaam, loopt vlug het vliegtuig door naar de stewardess en terug. Zijn knieën trillen. Doodvoorzichtig zet hij een kopje melk bij de stoel van de piloot.

De list gelukt. Langzaam glijdt de mamba van de hals en de schouders van John naar beneden om gulzig het vocht op te slurpen. Dan rolt zij zich in elkaar en gaat onbeweeglijk liggen in een hoek van de cockpit.

John besteedt verder geen aandacht aan het beest. Een hoek van 180° en de Kaap laat hij de Kaap. De radio geeft aan de grond de noodzakelijke aanwijzigingen, en wanneer de machine landt, zijn alle maatregelen getroffen. Twee mannen in beschermende uitrusting bedwelmen en doden het reptiel.

Alleen de passagiers die uitleg vroegen over de terugkeer naar Daressalam, kwamen het verschrikkelijke gevaar waarin zij verkeerd hadden, te weten. Hoe de slang aan boord van het vliegtuig was gekomen, wist niemand. In ieder geval had de tegenwoordigheid van geest van de piloot 55 mensenlevens gered.

Op het vliegveld van de Kaap kondigden die avond de luidsprekers aan: "Het lijntoestel uit de richting Daressalam landt vanavond met 50 minuten vertraging."

ook uit "JIJ"
S.F.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

De morgenstond heeft dure geplombeerde tanden in de mond.
Na regen komt modder.
Als het kalf verdronken is, huilen de koeien.
Beter een half ei dan een rot.

DIERENVRIEND

Net heb ik een kat verdronken. Uit medelijden. Let wel: het laatste wat ik ooit zou doen is een kat verdrinken, maar in dit geval - het abattoir is immers om 10 uur 's avonds al gesloten - heb ik zelf het heft in handen genomen. Ondanks Panorama's Roetmop.

Toen ik een half uur geleden thuiskwam, hoorde ik in de verte onze hond verwoed blaffen. Niet dat dat zoiets bijzonders is - hij blaft wel vaker - maar het kwam me wel eigenaardig voor, dat hij, zelfs op de mededeling dat het eten voor hem klaar stond, niet aan kwam stuiven.

Om mijn nieuwgierigheid te bevredigen, ging ik op zoek naar mijn makker en het voorwerp van zijn ontstemming. Wat ik zag deed me kokhalzen van afschuw. Een grote, zwarte, glanzende kat met de linkeroogbol hangend op zijn neus, terwijl rechts alleen een bloedende oogholte zichtbaar was, stond naar de hond te blazen. Bij nader onderzoek bleek de kat voor de rest totaal ongedeerd te zijn.

Mijn conclusie: dit kan alleen door een mens gedaan zijn. Als hij met een soortgenoot gevochten had, zou hij ook - en vooral - elders gewond moeten zijn en bovendien uitgeput. Geen van beide was het geval.

Op dit eiland vindt niet alleen - de zo vaak geconstateerde - dierenverwaarlozing plaats; nee, dit is dierenmishandeling, marteling. Uit wraakzucht? Ik kan me niet voorstellen dat een kat je zó het bloed onder de nagels vandaan kan halen, dat je hem voor wraak de ogen uitstoot. Mijns inziens is dit het werk van een paar vernielzuchtige en plaagzieke jochies, waarvan je er hier zoveel tegenkomt. Jongens die 's avonds door de straten slenteren om meisjes lastig te vallen, onbeschoft te zijn en dieren te mishandelen. Kan hier niets aan gedaan worden? Het zou voor veel

meisjes prettig zijn, even bij hun vriendin op bezoek te kunnen gaan, een straat verder, zonder daarbij de chaperonne van een stevige broer of vader nodig te hebben. En het zou voor veel katten een geruststelling zijn, te weten dat hun avondwandelingetje gemaakt kan worden met behoud van hun ogen.

C.K.

$£$

HUISWERK...

Huiswerk is altijd belangrijk. Doe je het goed, dan bewijs je een leerling te zijn, die op eigen wieken kan drijven.

Op school spoort meneer je aan; thuis moet je zelf maar zorgen dat je motor op volle toeren blijft draaien.

Wacht er niet mee tot je naar bed moet.

Halfluid leren gaat het best, maar dan hebben je huisgenoten al gauw last van je.

Kijk 's morgens je leerwerk altijd nog even na. Neem er een kwartiertje voor; dat helpt!

Zeg niet: Op mijn werk heb ik uren gezeten....
Want heus met de klok wordt geen ijver gemeten.

Studeer alsof je een duik neemt in zee; het is eventjes koud, maar dan valt het mee. Werk door! Laat je niet afleiden! Kijk op de klok en zeg: "Die les moet ik in een half uur leren".

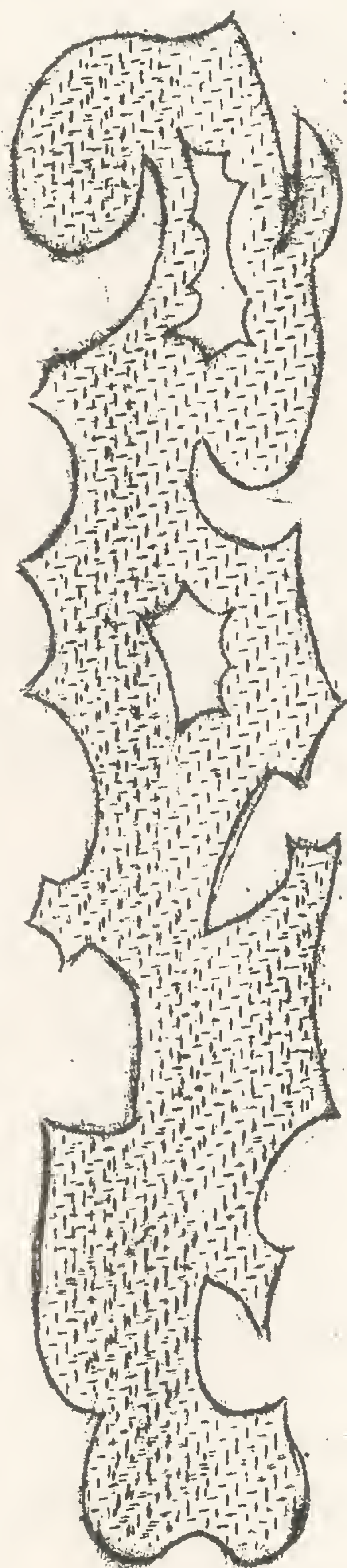
Wees een strenge baas voor jezelf.

Begin ermee, als je - een uurtje na schooltijd - bent uitgerust.

niet door een leraar, maar
door een leerling geschreven!

Marco Croes.

NIETS TER WERELD KAN ONS SCHEIDEN



Niets ter wereld kan ons scheiden
Niets kan tussen jou en mij
Want de zon schijnt voor ons beiden
Niets kan onze liefde scheiden.

Heel de wereld kijkt me lachend aan
Ik wist nooit dat zoiets kon bestaan
Want toen jij er verscheen
Zag ik het meteen
Alles werd opeens veel mooier om me heen.

Niets ter wereld kan ons scheiden
Niets kan tussen jou en mij
Want de zon schijnt voor ons beiden
Niets kan onze liefde scheiden

Onze harten zijn aaneengesloten
Alleen de dood kan tussen ons beiden
Maar laten we hopen
Dat wat we gedacht hebben en dit
Ver in de toekomst ligt.

AGE AND YOUTH

Crabbed age and youth cannot live together
Youth is full of pleasance. Age is full of care
Youth like summer morne, Age like winter weather,
Youth like summer brave, Age like winter bare.
Youth is full of sport, Age's breath is short,
Youth is nimble, Age is lame
Youth is hot ans bold, Age is weak and cold,
Youth is wild and Age is tame.
Age I doe abhor thee, Youth I doe adore thee,
O my love, my love is young:
Age I doe defie thee. Oh sweet Shepheard hie thee:
For me thinks thou stayes too long.

William Shakespeare.
ingestuurd door D.F.

,,,,,,,, ,,,

Op het tentamen (LSC):
Wanneer is koraalvorming mogelijk? Aan welke voorwaarden moet dan voldaan zijn?
.... Als er veel kunstmest is.

(SLA dit OVER)

Hebt u niet gelezen wat hier boven staat? Hierboven staat nl. dat u dit waardeloos stukje gezwam over moet slaan Kunt u het niet van u zelf gedaan krijgen om te stoppen?

...... Gij karakterloze, gij leest steeds door? Ik waarschuw u nogmaals, lees niet verder! Als u nog steeds aan het lezen bent, raad ik u aan deze bladzijde over te slaan en een heel wat interessanter artikel te lezen van één der Maria Collegianen of LSC

U verspilt uw tijd! Hou op, nu het nog niet te laat is! Dit is het juiste moment om te tonen dat u een beetje karakter hebt!......

U bent nu halverwege het stukje en u kunt nog niet op houden? Bah, u bent een hippe schimmel in onze maatschappij en wat nog erger is u bederft de sfeer op uw school. Kunt u dat bij u zelf verantwoorden? Niet???? Wel houd dan op !

Maar u leest nog steeds verder terwijl u zich totaal niet amuseert. Ik geef u nog één kans. Kunt u het laten om de volgende zin te lezen??

Nee, u kunt het niet van u zelf gedaan krijgen. Weer toont u uw slap karakter. U doet alsof u betoverd bent door deze nutteloze beweringen. Dat was echter niet m'n bedoeling. Ik wilde u slechts laten zien hoe week van geest u bent.

Er zijn nog een paar zinnen te lezen en het wordt nu steeds duidelijker wat voor een sloom figuur u bent! Kom, laat uzelf niet kennen en houd op!

U bent nog altijd nieuwsgierig? Zelfs deze laatste regels wilt u niet missen? Bah, oeh, karakterloze nietsnut!

P.S. Straks wordt het nog erger, daar u niet voor uw medeleerlingen of collega's durft toe te geven dat u dit stukje tot de laatste woorden hebt uitgelezen.
Bah !!!!

Den Bosch '69
M.M. en A.Q
uit 't Engels

SCIENCE-FAIR

L O O D S M E L T E N   M E T   Z O N L I C H T

Op de Science-fair-1968 prijkte Leo Henriquez van het La Salle College met een zonnekachel waarmee hij lood kon smelten. Voor zijn onderzoek verdiende hij een eervolle vermelding.
Wat deed hij?

Met een bolle lens en zonlicht kun je een veter laten branden. We gebruiken dan de lens als brandglas en houden de veter in het brandpunt.
Toch zal het niet meevallen op deze wijze lood te smelten. Het zou kunnen lukken als we de lichtintensiteit konden opvoeren. Daartoe moeten we over een bolle lens kunnen beschikken met grote oppervlakte, met goede brandpuntsvorming en liefst niet al te dik, want dat geeft veel absorptie.

Leo had een lens uit Amerika te pakken gekregen met een diameter 28 cm, een brandpuntsafstand 47 cm en een dikte..... 2 mm! Dit laatste kon want de lens was gemaakt in de vorm van een plastic schijf, gelijkend op een disco, waarin 370 groeven geteld konden worden. Zo'n lens noemt men een Fresnel-lens. Zulke lenzen gebruiken ze tegenwoordig ook voor vuurtorenlichten.

Bij het werken met de lens moet je wel een donkere bril opzetten want de lichtsterkte in het brandpunt is gevaarlijk hoog.
Je mag niet eens met de lens buiten rond lopen: je hebt zo een gat in je broek of je been. Je moet altijd zorgen zelf tussen de zon en de lens te zijn.

Uit het Ned. tijdschrift Archimedes

HUMOR

Enkele opmerkelijke definities van kinderen, gelezen in het blad van de Rembrandtschool te Amsterdam:

Vraag: Vanwaar de uitspraak: "Egypte is een geschenk van de Nijl"?
Antw.: De Nijl is de enige waterplaats van Egypte.

Vraag: Waarom geeft de slager geen botten en beenderen mee aan de vuilnisman?
Antw.: Omdat de slager ze verkoopt als vlees.

Vraag: Wat is een school?
Antw.: Een voorwerp om vooruit te komen.

Vraag: Wat betekent Horecaf?
Antw.: Een gehoorapparaatje.
" Die wonen in Afrika.

Vraag: Wat is melk?
Antw.: Als je teut bent, of een koffieboontje eten.

Vraag: Waarom zijn duinen belangrijk?
Antw.: Omdat ze de wind tegen houden.

Vraag: Zijn konijnen schadelijk voor de duinen?
Antw.: Konijnen zijn niet schadelijk voor de duinen want ze stampen ze goed vast.

Vraag: Wat is een zandloper?
Antw.: Dat is iemand die een strandwandeling doet.

Vraag: Wie is Piet Keizer?
Antw.: Pietje Keizer kan in Italië f 2.500.000,- verdienen maar ik weet niet of dat per maand of per week is.


MAASTRICHT
LUIK
CAFE ARIA
FRITES

AMIGO

Amigo es mentira, no hay amigo
La amistad verdadera, es ilusión
Ella cambia, se aleja y desaparece
con el giro que da la situación.

Amigo complaciente sólo tiene
Que disfrutar de aventura y calma
Pero aquellos que abaten el infortunio
Sólo llevan tristeza en el alma.

Amigos nos tratan bién
Con amor, nos buscan, nos alejan,
Mas si acaso, los aceptamos francamente
Solo por cumplimiento nos saludan.

escrito por
Rudolf Dirksz

ooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Winnaar van de prijsvraag van november:
MIRTO VROLIJK - 2c - LA SALLE COLLEGE.

....

We hadden jullie graag verslag uitgebracht over de hersengymnastiek van het Maria College. Iedereen weet toch dat het M.C. in de finale glansrijk won van het Augustinuscollege? Jammer genoeg liet onze verslaggeefster verstek gaan.

Het La Salle College had wel iets willen vertellen over het volleytournooi, maar de jongens wonnen geen beker.